

Må jeg godt lige minde om nogle enkelte kendsgerninger i hele den her diskussion om kontanthjælpsloftet, som jo hele tiden bliver gjort til, at det skulle være så forfærdeligt med sådan et kontanthjælpsloft.

Hvis man under rimelig realistiske antagelser sammenligner et ægtepar med to børn, som går i børnehave og SFO, og hvor begge ægtefæller er på kontanthjælp, med et ægtepar, hvor begge er på mindsteløn på arbejdsmarkedet, altså en lavtlønsfamilie, er der faktisk ikke ret stor forskel mellem de beløb, de har til disposition til sig selv. Det er der faktisk ikke.

Det er altså regeringens opfattelse, at det skal kunne betale sig at arbejde. Selv om man er under kontanthjælpsloftet, er man trods alt så tæt på at have samme disponible beløb til sig selv som dem, der er i arbejde, at det nok skulle kunne gå for de fleste.

Sigtet med det her er at sikre, at det kan betale sig at arbejde, og at få flere i arbejde. Det er det, det drejer sig om. Det er den bedste hjælp, vi kan give folk.

Kl. 13.40

Lise von Seelen (S):

Jeg forstod på statsministeren, at hensigten med det her var, at også folk med psykiske lidelser skulle have en tilknytning til arbejdsmarkedet. Der kan det være meget afgørende, hvis man skal have en langtidsholdbar løsning, at man finder det rigtige tidspunkt at tilbyde folk det på, og det er faktisk det, man er inde på. Om en reduktion i ens indkomst er stor eller lille, afhænger altså meget af, hvor meget man tjener. Folk, der er på kontanthjælp, kan mærke det, selv om det er små beløb, der forsvinder.

Mit spørgsmål her skulle så være: Hvis det nu viser sig, når socialministeren kommer med talene, at der er et antal mennesker her, som man godt vil være med at lave nogle andre ordninger for end kontanthjælpsloftet, vil statsministeren så love, at de foreninger, som repræsenterer de sindslidende, også bliver inddraget i arbejdet med at finde nogle gode løsninger, som erstatter det nuværende rigide kontanthjælpsloft?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nu vil jeg ikke på nogen måde blande mig i, hvordan socialministeren håndterer den opgave, det tror jeg ministeren selv er i stand til. Nu er socialministeren også til stede og kan høre debatten her, så jeg går ud fra som en selvfølge, at man vil inddrage alle de organisationer og alt

det materiale, som er nødvendigt for at kunne analysere den her problemstilling og eventuelt komme med et udspil.

Formanden:

Inden fru Lise von Seelen eventuelt får sit sidste spørgsmål, er der medspørgere, og det er først hr. Bent Bøgsted.

Bent Bøgsted (DF):

Der er mennesker med mange former for sindslidelser. Der er nogle, der bare skal have ro; der er nogle, der skal have et job; der er nogle, der ikke kan klare det her stress, de bliver udsat for fra kommunerne; der er også psykisk syge unge, der ikke er i stand til at tage en uddannelse eller have et arbejde.

I »Flere i arbejde« hedder det, at unge, der ikke er i stand til at tage en uddannelse eller have et job, kan få en behovsbestemt ydelse op til den hidtidige ungesats. Men vi har fået oplyst, at psykisk syge unge ikke hører ind under den gruppe.

Var det en mulighed, at statsministeren og socialministeren ville være med til at se på, om ikke de, der bevisligt ikke er i stand til at have et arbejde eller tage en uddannelse, så længe de er i behandling, midlertidigt kunne komme ind under den gruppe?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil sige til hr. Bent Bøgsted, at jeg ikke har kendskab nok til alle enkelthederne i de ordninger til umiddelbart at kunne afgøre, om det kunne indgå i overvejelserne. Men vi har i hvert fald noteret os hr. Bent Bøgsteds bidrag til den her debat, og det tror jeg også kan indgå i socialministerens overvejelser om, hvad der kan og skal gøres på området.

Hermed har jeg ikke på nogen måde bundet mig til, at det så lige præcis skal være løsningen, men ethvert bidrag er selvfølgelig velkomment.

Bent Bøgsted (DF):

Jeg håber da, at statsministeren og socialministeren er klar til at se på det, for da vi lavede aftalen, var det netop et krav fra os, at de kom ind. Det kunne hjælpe de unge, der var kommet i klemme i systemet. Men SIND oplyser netop, at den her gruppe ikke kan komme med ind under det, selv om de ikke er i stand til at tage en uddannelse eller have et arbejde.

Det er måske et direkte handicap, der skal til. Vi skulle gerne have de her unge videre, og det